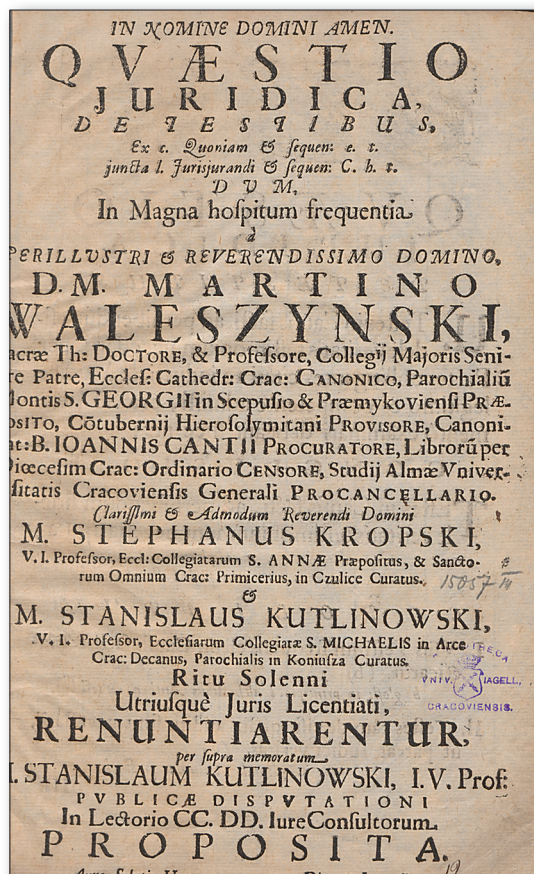

KUTLINOWSKI STANISŁAW

(ur. ok. 1690 r., zm. 31 III 1747 r.)

Blżej nieznane jest pochodzenie Stanisława Kutlinowskiego. Wiadomo jedynie, że był synem Jana. Studia podjął na Uniwersytecie Krakowskim, zapewne około 1709 r. W 1712 zdobył bakalaureat, a w 1715 r. magisterium sztuk wyzwolonych. Następnie, jako docent *extraneus*, był prywatnym nauczycielem u Szembeków, Śmietanków i Oraczewskich. Podjąwszy w 1720 lub 1721 r. stałą pracę na Wydziale Filozoficznym, został seniorem Bursy Sarniگیelskiej. Jeszcze w tym samym roku przyjęto Kutlinowskiego do Kolegium Mniejszego, a następnie otrzymał on posadę profesora gramatyki (*professio Brzezniciana*) oraz funkcję starszego Bursy Jagiellońskiej. W 1722 r. był nawet dziekanem Wydziału Filozoficznego, jednak dalsze swe zawodowe losy związać postanowił z Wydziałem Prawa.

Odbywszy studia prawnicze, 17 czerwca 1722 r. został Kutlinowski przyjęty do Kolegium Prawniczego. Dnia 14 grudnia 1723 r. przejął obowiązki prepozyta kolegium jako substytut trapienego chorobami i podeszłego już wiekiem Jana Ekarta; funkcję tę miał następnie sprawować aż dwunastokrotnie, a co najmniej pięciokrotnie być wybierany na konsyliarza. W 1724 r. był wzmiankowany jako sędzia substytut w sądzie rektorskim. W latach 1726–1729 z ramienia Kolegium Prawniczego pracował jako dyrektor Kolegium Lubrańskiego i wykładowca prawa tamże. Jest prawdopodobne, że to właśnie jego staraniom

Karta tytułowa dzieła Stanisława Kutlinowskiego *Quaestio iuridica de testibus*, Kraków 1732
(BJ 15057 III Mag. St. Dr.)

zawdzięczała poznańska szkoła gruntowny remont, rozpoczęty w 1727 r. Wróciwszy do Krakowa, podjął Kutlinowski kroki, by uzyskać doktorat obojga praw. Dnia 10 marca 1730 r. uzyskał zezwolenie uniwersytetu na rozpoczęcie przewodu doktorskiego, a 22 stycznia 1732 r. obronił w publicznej dyspucie swą rozprawę z dziedziny prawa procesowego (*Quaestio iuridica de testibus...*, Kraków 1732), dzięki czemu sześć dni później został ogłoszony licencjatem obojga praw, a 9 listopada 1733 r., wraz ze Stefanem Kropskim, otrzymał tytuł doktorski. Od 1734 r. wykładał prawo kanoniczne jako *professor Magdalenisticus* („Świętych Kanonów”). W latach 1734, 1742 i 1745 wzmiankowany był jako dziekan Wydziału Prawa. Oprócz pracy dydaktycznej na uniwersytecie działał także wówczas Kutlinowski jako asesor konsystorza generalnego krakowskiego.

Odebrawszy niższe święcenia duchowne w 1716 r., zaczął Kutlinowski swą kościelną karierę od objęcia 9 czerwca 1724 r. dziekanii kolegiaty św. Michała na Wawelu (z beneficjum tego ustąpił przed 30 kwietnia 1740 r.). W latach 1725–1726 odebrał święcenia subdiakonatu, diakonatu i prezbiteratu. Dnia 10 lipca 1730 r. został proboszczem w Koniuszy, a 11 maja 1736 – archidiakonem kolegiaty Wszystkich Świętych. W związku ze stanowiskiem wykładowcy w Katedrze „Świętych Kanonów” był też od 1733 lub 1734 r. prebendarzem kościoła św. Marii Magdaleny w Krakowie. W wystroju i uposażeniu każdej ze świątyń, w których pełnił służbę Bożą, pozostawił swój ślad; szczególnie zasłużył się jako inicjator renowacji kościołów – parafialnego w Koniuszy i św. Marii Magdaleny w Krakowie.

Zmarł 31 marca 1747 r. w Koniuszy. Pochowany został w krakowskiej kolegiacie Wszystkich Świętych.

AUJ rkps 50 s. 111–147, *passim*; AUJ rkps 51 s. 1–29, *passim*; BJ rkps 5359 II t. 6 fol. 213–214r; Estreicher Bibliografia 20 s. 411–412; W. Baczkowska, *Kutlinowski Stanisław*, PSB, t. 16, Wrocław 1971, s. 313–314; Michalewiczowie 5/1 s. 34, 118; Szczepaniak Duchowieństwo s. 626.

Krzysztof Fokt